

Nom: RINCHEN SANGPO SHERPA

Edat: 53 anys.

Lloc de naixement: Goli (un poble a 244 km de Katmandú), al districte Solukhumbu (zona Sagarmatha, Nord-Est del Nepal).

Estudis: Vaig estudiar Medicina al Medical College de la Índia.

De què treballaves al teu país d'origen? Vaig treballar al negoci de roba dels meus pares. Quan el 1992 es van jubilar, jo em vaig encarregar de seguir amb la gestió.

Per què vas marxar del teu país? Per ampliar exportacions de l'empresa cap a Europa.

Què senties quan vas marxar? Estava content i il·lusionat amb el projecte. Sabia que tornaria al meu país, de fet hi vaig cada any.

Quan vas arribar a Barcelona? La primera vegada que vaig venir a la ciutat va ser el 2003. El que més em va sorprendre va ser el mar. No l'havia vist mai abans!

Què t'agrada del barri? Està aprop del mar i la gent és molt simpàtica. Estic molt a gust. A més, hi ha menys pol·lució que a Katmandú.

Què trobes a faltar? La família i les muntanyes.

Què ha estat el més difícil? Aconseguir els papers. Vaig tardar tres anys en poder regularitzar la meva situació. També em costa aprendre l'idioma; entenc el castellà, però em costa parlar-lo perquè no el practico ni amb la família ni a la feina, on parlo anglès. Els meus fills sí que saben català i castellà perfectament, ells m'ajuden.

El Futur: El veig aquí. M'agrada molt anar al Nepal, però crec que és aquí on passaré els meus últims anys.

La meva història

Vaig néixer a un poble de la zona de l'Everest. Abans tardàvem tres o quatre dies caminant fins a la capital, Katmandú; ara tardem unes dotze hores. La majoria de la gent es dedica a la remaderia o treballa com a guia de muntanya. Tenim diferents castes i etnies, un centenar, aproximadament. Els "Sherpa" és la més coneguda, per la fama que ens ha donat pujar muntanyes. Al país també hi ha religions diferents, jo sóc budista. A l'hivern hi neva molt i fa molt fred. Hi ha pobles que queden incomunicats durant tres o quatre mesos!

Sóc l'únic fill dels meus pares, tinc quatre germanes més. Fins els 11 anys vaig estudiar al poble; quan acabava les classes jugava pels voltants amb els amics. Als 11 anys els pares van decidir enviar-me a estudiar a la Índia. Estava lluny, a tres dies en cotxe. Trobava a faltar la família i els amics, al principi va ser dur. Però també estava emocionat i em sentia lliure.

Quan vaig acabar la carrera de Medicina, als 22 anys, vaig tornar al Nepal. Vaig ajudar als meus pares amb l'empresa que tenien, de tèxtil. El 1992 es van jubilar i des de llavors porto jo el negoci. No em sento trist per no haver-me dedicat a la medicina, perquè els salaris són baixos. El meu negoci m'ha donat més diners i seguretat econòmica.

El 1992 vam començar a exportar a Europa. Des del Nepal veiem que és un lloc d'oportunitats, amb més recursos econòmics que nosaltres. Per això volem venir. Vaig viatjar a Alemanya, Holanda, Bèlgica i França, i em vaig adonar que si em quedava a viure, l'exportació podia funcionar millor. Vaig estar aquí sol, fins que vaig aconseguir els papers. Quan els vaig tenir, el 2008, la meva dona i dos fills (un noi i una noia) van venir. Ara ells se senten una mica dels dos llocs. Una filla meva i els meus pares es van quedar al Nepal. De tant en tant vaig a veure'ls, perquè allà és el fill qui té la responsabilitat de cuidar als pares quan són grans.

Abans de venir ja coneixia Barcelona, sobretot les obres de Gaudí i el Tibidabo. Al nostre país ve gent de tot el món i als sherpes ens agrada relacionar-nos amb tothom. També vaig conèixer la Vicki Sherpa (Victòria Subirana), una pedagoga catalana que es dedicava a la cooperació amb el Nepal: ajudava els nens orfes i sense recursos i va fundar diverses escoles i associacions per donar educació als més petits. Es va casar amb un noi del meu poble.

El turisme al meu país està molt bé, genera riquesa i activitat comercial, però és cert que la muntanya s'embruta molt. El Govern hauria d'implicar-se més en la neteja. També és cert que hi ha gent que pensa que si paga pot fer el qu vulgui, i no s'esforcen en mantenir les muntanyes netes. Cal una mica més de consciència per part de tots.

Participo en activitats socials al barri, al Casal, a les Festes del Poblenou, a l'escola dels meus fills... Vull donar a conèixer la realitat del Nepal, sobretot la cultura gastronòmica. També tinc molta relació amb la casa del Tibet de Barcelona. M'agrada molt el contacte amb la gent.